

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **D. E., alias M. D., narozený X,**
státní příslušník XX,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO
45768676, sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského
kraje, sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPK-67794-66/ČJ-2020-190022 ze dne
9. 12. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 20. 9. 2020 zadržen hlídkou police Spolkové republiky Německo a předán Policii České republiky. Podle jejích zjištění žalobce nemohl prokázat své oprávnění k pobytu na území státu ani svou totožnost a na území státu vstoupil v rozporu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem SARS-CoV-2 na území České republiky. Proto jej policie dne 23. 9. 2020 zajistila za účelem provedení správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu zajištění v délce 40 dnů. Zajištění policie odůvodnila tím, že žalobce nedodržením ochranných opatření v době pandemie se svévolně vyhnul možnosti kontroly a testování na přítomnost koronaviru SARS-CoV-2. Tím riskoval zavlečení a šíření vysoce nakažlivého, potenciálně smrtelného onemocnění. Tato skutečnost i samotný pohyb osob nedodržujících omezení sloužící ke zpomalení šíření nemoci jako je právě omezení volného pohybu, užívání osobních ochranných prostředků aj. představuje nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Zároveň pak z okolností případu bylo zřejmé, že žalobce se nemíní vrátit do země původu a bude ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

2. Zajištění žalobce žalovaná prodloužila rozhodnutím ze dne 29. 10. 2020 o 40 dnů a naříkaným rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020 taktéž o 40 dnů. Dospěla totiž k závěru, že na důvodech prvotního zajištění a osobní situaci žalobce se nic nezměnilo a stále trvá předpoklad, že se podaří provést vyhoštění žalobce do X.
3. Proti druhému rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění brojil žalobce žalobou. Namítl, že je nepřezkoumatelné, protože žalovaná neopatřila žádné nové podklady pro rozhodnutí, neuvedla žádné důvody, proč se domnívá, že je třeba žalobce zajistit a proč právě doba 40 dnů je přiměřená. Dále žalobce uvedl, že v jeho věci není naplněn důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nad dobu nutné karantény, ale že to nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaná má za splněný i důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o prodloužení zajištění musí být založeno na důvodech vyplývajících ze spisu a související řízení o vyhoštění musí probíhat s náležitou pečlivostí. Z napadeného rozhodnutí ovšem nejsou sehnatelné úvahy, díky nimž žalovaná dospěla k závěru o proveditelnosti vyhoštění v době, o kterou zajištění prodloužila. Závěrem žalobce namítl, že zcela absentuje úvaha o užití zvláštních opatření namísto zajištění.
4. Žalovaná ve vyjádření setrvala na důvodech svého rozhodnutí.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalovaná totiž zjevně a srozumitelně uvedla všechny úvahy, které podle žalobce v rozhodnutí chybí. Jejich správnost žalobce nezpochybnil a jeho zbylé úvahy dílem vůbec nejsou žalobními body, dílem nerozporují zákonnost výroku napadeného rozhodnutí.

Nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí

6. Žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí zcela chybí (1) důvod vypovídající o nutnosti prodloužit zajištění, (2) důvod pro zajištění právě na 40 dnů, včetně úvahy o přiměřenosti i proveditelnosti vyhoštění a z jakých podkladů to žalovaná dovozuje, a (3) důvod, pro který nebyla uplatněna zvláštní opatření.
7. Všechna tato tvrzení jsou ve *zjevném rozporu* s obsahem napadeného rozhodnutí. Důvody ad 1) žalovaná uvedla na str. 3 napadeného rozhodnutí: rozhodnutí o vyhoštění nenabylo v

dosavadní době zajištění právní moci a dosud se nepodařilo obstarat nezbytné doklady. Důvod ad 2) je uveden na téže stránce napadeného rozhodnutí: dobu 40 dnů žalovaná stanovila podle vlastních zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie. Proveditelnost vyhoštění žalovaná hodnotila tím, že konstatovala, že jí nejsou známy důvody znemožňující vycestování a zároveň odkázala i na rozhodnutí prvotním zajištění (tam je úvaha o proveditelnosti vyhoštění na str. 6 rozhodnutí a opírá se o závazné stanovisko na č. l. 91 správního spisu). Důvod ad 3) pak je uveden na str. 4 napadeného rozhodnutí, včetně žalobcem přehlédnutého konstatování o neměnnosti skutkových okolností jeho případu.

8. V této souvislosti je třeba zopakovat, že žalobce netvrdil, že uvedené úvahy žalovaného jsou v rozporu s právem. *Tvrdil pouze, že v rozhodnutí nejsou.* Za toho stavu soud nehodnotil a ani nemohl hodnotit správnost právních úvah žalovaného, mohl žalobce pouze seznámit s tím, kde je v napadeném rozhodnutí nalezne.

Podklady pro rozhodnutí

9. Námitka, že žalovaná v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu neopatřila žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí, je nezpůsobila zpochybnit jeho zákonnost. Žalobce totiž netvrdil, že v jeho případě existoval důvod pro opatření nových podkladů, tedy že jejich neobstaráním žalovaná porušila svou povinnost zjistit rozhodné skutečnosti v nezbytném rozsahu a kvalitě. Nehledě na to, je tato námitka v rozporu s obsahem spisu (srov. mimo jiné přípis na č. l. 196 správního spisu, kde se nový podklad pro napadené rozhodnutí nachází, i řadu dalších podkladů spisu získaných po rozhodnutí o prvotním zajištění).

Důvody zajištění

10. Žalobce dále sdělil, že z judikatury „českých správních soudů“ (*in concreto* liberecké pobočky KS v Ústí nad Labem) plyne, že nad rámec doby karantény nemůže být naplněn důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zároveň však žalobce sdělil, že to nepostačuje pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože žalovaná považuje za splněné i důvody podle § 124 odst. 1. písm. b) zákona o pobytu cizinců.
11. Druhé části tohoto sdělení je možné přisvědčit: takto pojatá argumentace nerozporuje zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť nerozporuje všechny důvody, o něž se tento výrok opírá (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 28/2020-41 ze dne 30. 3. 2020 a na něj navazující rozsudek NSS č. j. 7 Azs 110/2020-22 ze dne 10. 12. 2020). Jde tedy o sdělení bezvýznamné pro soudní přezkum i rozhodnutí soudu o žalobě.
12. Nad rámec toho však lze poznamenat, že žalobcovo chápání odkazovaných rozhodnutí k ochraně společnosti před šířením onemocnění COVID-19 a důvodům zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je dosti zkratkovité. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci totiž opakovaně dospěl k závěru, že zajištění nad dobu předpokládané karantény nelze odůvodnit tím, že by žalobce nedodržel pravidla karantény. Nad rámec toho však soud neučinil žádné další závěry, takže z toho lze stěží dovodit, že zajištění nad dobu předpokládané karantény není podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců možné.
13. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem je jednání cizince, které je skutečným, *aktuálním a dostatečně závažným obrozením některého ze základních zájmů společnosti.* Tím

může být podle okolností i nedodržování opatření k omezení šíření vysoce nakažlivé nemoci s případnými smrtelnými následky v době nouzového stavu *ex constitutione* vymezeného jako stav nebezpečí, které ve značném rozsahu ohrožuje životy, zdraví, majetkové hodnoty, vnitřní pořádek a bezpečnost (čl. 5 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky). Ochrana některých těchto hodnot je přitom základní povinností státu (čl. 1 ústavního zákona o bezpečnosti ČR).

14. Ukončením karantény či uplynutím doby odpovídající karanténě může být sice prakticky vyloučeno, že cizinec je nakažen koronavirem SARS-CoV-2, není však bez dalšího vyloučeno nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jestliže se totiž nelze spolehnout na to, že cizinec bude po ukončení karantény dodržovat ochranná a krizová opatření k omezení šíření vysoce nakažlivé nemoci, představuje nadále nebezpečí pro veřejné zdraví a – podle okolností – může představovat i nebezpečí, že pravidla ochrany veřejného zdraví poruší způsobem, který bude možno označit za *závažný způsob* narušení veřejného pořádku. Intenzita porušení ochranných a krizových opatření se totiž může dosti lišit: od nezakrytí úst a nosu na liduprázdné ulici či v lese, přes nedodržení zákazu nočního vycházení bez venčeného psa, ostentativní pohrdání těmito opatřeními a jejich porušování, až po jednání naplňující znaky kvalifikovaných skutkových podstat trestného činu šíření nakažlivé lidské nemoci (z nedbalosti). Některá z těchto porušení vůbec neohrožují veřejný pořádek, jiná jej narušují závažně.
15. Ochotu dodržovat ochranná opatření na území České republiky přitom lze dovozovat i z minulého jednání cizince, tedy z toho, jakým způsobem dosud přistupoval k jejich dodržování (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 210/2020-29 ze dne 5. 11. 2020). Cizince tedy lze zajistit podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců i nad rámec doby předpokládané karantény, což je právní názor, který se v rozhodovací činnosti jasně zastoupen (srov. cit. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 210/2020-29, rozsudky MS v Praze č. j. 16 A 31/2020-27 ze dne 20. 7. 2020, č. j. 13 A 54/2020-41 ze dne 29. 9. 2020, KS v Brně č. j. 34 A 20/2020-47 ze dne 14. 7. 2020, č. j. 34 A 26/2020-36 ze dne 18. 9. 2020, KS v Plzni č. j. 17 A 70/2020-37 ze dne 27. 8. 2020, KS v Ústí nad Labem č. j. 78 A 21/2020-50 ze dne 19. 10. 2020, č. j. 41 A 24/2020-36 ze dne 22. 10. 2020).
16. V rozhodovací činnosti byly zaujaty i náhledy opačné, podle nichž nebezpečím narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vůbec nemůže být potenciální šíření vysoce nakažlivé nemoci s případnými smrtelnými následky v době pandemie a při platnosti omezení intenzivně zasahujících do každodenního, sociálního i ekonomického života většiny lidí (tak rozsudek KS v Brně č. j. 41 A 60/2020-31 ze dne 11. 11. 2020), popřípadě jím nemůže být ani několikanásobné úmyslné nedodržení ochranných opatření na území několika států (srov. odst. 12 rozsudku NSS č. j. 10 Azs 224/2020-37 ze dne 16. 9. 2020, podle něhož o neochotě cizince dodržovat omezení na území České republiky nevypovídá ani to, že na cestě z Ukrajiny do Příbrami nevykonal povinnou karanténu v Polsku a česko-polskou hranici překročil v rozporu s platnými pravidly, v noci a po turistické stezce v Jizerských horách). Krajský soud v Plzni však neshledává důvody následovat závěry těchto rozhodnutí, neboť cit. rozsudek č. j. 41 A 60/2020-31 se nijak nevypořádává s jemu předcházející, opačnou rozhodovací praxí, a hodnocení v odst. 12 rozsudku č. j. 10 Azs 224/2020-37 je jednak skutkově nepřesvědčivé, jednak v přímém rozporu s odst. 17 a 18 jím přezkoumávaného rozsudku

Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 58 A 6/2020-15 ze dne 30. 6. 2020, se kterým se však Nejvyšší správní soud zároveň výslovně ztotožnil.

Zbývá sdělení žalobce a závěr

17. Žalobce také sdělil, že zajištění za účelem vyhoštění je přiměřeným opatřením pouze, pokud vyhošťovací řízení probíhá řádným postupem, náležitě pečlivě a nikoliv nepřiměřeně dlouho. Tomu je možné přisvědčit. Žalobce nicméně tuto argumentaci nijak nevztáhl ke své věci, tedy netvrdil, že by řízení o vyhoštění v jeho věci nebylo vedeno řádně a náležitě pečlivě. Za toho stavu jde opět o argumentaci bezvýznamnou pro přezkum napadeného rozhodnutí. Seznatelnost úvah žalované o proveditelnosti vyhoštění pak soud vypořádal výše v odst. 7.
18. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. ledna 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.